

Arrest

nr. 195 111 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn.

Op 29 mei 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 juni 2017 verklaarde verzoeker omwille van een mentale aandoening niet in staat te zijn gehoord te worden.

Op 7 juli 2017 vroegen de Belgische autoriteiten de overname van verzoeker aan de Franse autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 11 juli 2017 aanvaardde Frankrijk het overnameverzoek.

Op 1 augustus 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt;

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : AM.

Voornaam : E.K.H.

geboortedatum : [...].1997

[...]

nationaliteit : Jemen (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Jemen die van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 19.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 29.05.2017 asiel in België. De betrokkene wordt vergezeld door zijn vader (A.-M. K. H. H., geboren te J. op [...].1975) en zijn stiefmoeder (A., Z. E. Ot., geboren te J. op [...].1977, Jemen) die samen met hun vier minderjarige kinderen (A., B. K. H., geboren te Jeddah op [...].2001, Jemen; A., K. K. H., geboren te J. op [...].2004, Jemen; A.-M., O. K. H., geboren te Jeddah op [...].2006, Jemen; A.-M., G. K. H., geboren te Jeddah op [...].2010, Jemen) tevens ook asiel vroeg in België op [...].2017. De betrokkene is in bezit van een paspoort van Jemen met nummer [...], afgegeven te Jeddah (Saoedi-Arabië) op [...].2016 en geldig tot [...].2022. Het voorgelegde paspoort is voorzien van een visum voor de Schengenstaten met visumsticker [...], afgegeven op [...].2017 te Jeddah en geldig voor een verblijf van 30 dagen tussen [...].2017 en [...].2017. Een stempel op pagina 17 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Frankrijk op 16.05.2017.

De betrokkene legde een op 11.05.2017 te Jeddah (Saoedi-Arabië) opgemaakt rapport voor waarin wordt gesteld dat de betrokkene sinds zijn geboorte een mentale beperking kent. De betrokkene ondertekende op 12.06.2017 een verklaring waarin hij stelt dat hij zich aansluit bij de verklaringen van zijn vader en stiefmoeder.

Op 07.07.2017 richtten onze diensten voor betrokkene een overnameverzoek tot de Franse instanties en zij stemden op 11.07.2017 in met dit verzoek met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Met betrekking tot de vader, stiefmoeder en de vijf minderjarige kinderen van het gezin die ook asiel vroegen in België merken we op dat er voor hen tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Franse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12 van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen ook een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt.

Op 26.06.2017 worden onze diensten via de advocaat van betrokkene verzocht om ten opzichte van betrokkene en zijn gezin over te gaan tot een inhoudelijk onderzoek van hun asielaanvraag in België en het dossier over te maken aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer de behandeling van zijn asielaanvraag in België te verkiezen en stelde hij ook dat hij denkt dat België een toleranter land is dan Frankrijk. We wensen desbetreffend op te merken bovenstaande verklaring niet verder duidt aan de hand van concrete of specifieke elementen. Bovenstaande verklaringen doen dan ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een Schengenvizum in Franse vertegenwoordiging. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. De vader van de betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat er in België minder racisme is dan in de andere Europese landen. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in sprake soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse

bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

Verder wensen we ook te benadrukken dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We benadrukken verder dat Frankrijk instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013: "wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." De overname op grond van artikel 12 van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Indien betrokkene besluit een asielaanvraag in te dienen bij de Franse autoriteiten zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date vanaf 31.12.2016; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 44, §3: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications."). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 79). Zo werden er 87303 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd in 2016 en zullen er in 2017 nog 1800 bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd (p. 16). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

De betrokkene is in België met zijn vader, stiefmoeder en vijf minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Frankrijk betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Frankrijk. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Frankrijk bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen of voor een persoon die lijdt aan een mentale handicap. Zo wordt in het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk ook melding gemaakt van het feit dat Dublin-terugkeerders op dezelfde manier behandeld worden als reguliere asielzoekers in Frankrijk (p. 37). Dit impliceert dan ook dat de Franse instanties via een specifieke procedure zullen

onderzoeken of betrokkene al dan niet tot een kwetsbaar profiel behoort waardoor er bijkomende opvanggaranties kunnen worden vastgelegd voor betrokkene en zijn gezin (p. 79).

De betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aan betreffende zijn gezondheidstoestand. Echter wensen we wel op te merken dat de betrokkene een mentale beperking kent waardoor hij volledig afhankelijk is van zijn ouders. We wensen in dit verband te benadrukken dat de betrokkene vergezeld door zijn ouders aan Frankrijk zal worden overgedragen en tevens ook gezamenlijk zal worden opgevangen in Frankrijk. Verder merken we ook op dat er betreffende de mentale gezondheidstoestand van de betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat hij omwille van zijn aandoening niet in staat zou zijn om te reizen of dat zijn handicap een overdracht aan Frankrijk zou verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste 1 maand op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn gezin.

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften van zijn meerderjarige zoon zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van de betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties – *préfecture de Gironde*.”*

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Verzoeker is meerderjarig maar hangt nog volledig af van zijn ouders gezien zijn mentale beperking.

De bestreden beslissing van verzoeker duidt op p. 1 aan dat « betrokkene legde een [...]2017 te Jeddah opgemaakt rapport voor waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds zijn geboorte een mentale beperking heeft». Tegenpartij heeft kennis van de mentale beperking van verzoeker.

Tegenpartij spreekt zich verder in de bestreden beslissing tegen wanneer ze stelt dat betrokkene geen attesten heeft neergelegd, « betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aan betreffende zijn gezondheidstoestand ».

Tegenpartij weet wet dat de mentale beperking ernstige gevolgen heeft voor de zelfstandigheid van verzoeker en maakt dat hij voortdurend moet worden geassisteerd. Ze stelt inderdaad in bestreden beslissing « Echter wensen we wel op te merken dat de betrokkene een mentale beperking kent waardoor hij volledig afhankelijk is van zijn ouders ».

We bevestigen deze observatie door middel van een nieuw attest opgesteld door het Praktijkhuis van Baarle-Hertog (stuk 3), waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat is om eenvoudige vragen te beantwoorden. Hij is traag van begrip, praat moeizaam en vergeet zeer snel de doorgegeven informatie. Verzoeker is afhankelijk van zijn ouders.

Tegenpartij beweert dat « er tevens geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. »

Echter, ze slaagt er niet in om informatie te verschaffen die garandeert dat het hele gezin samen blijft en verzoeker niet afgezonderd wordt van zijn ouders. Ze slaagt er ook niet in om te overtuigen dat Frankrijk sowieso de nodige medische bijstand zal verschaffen na de overdracht van verzoeker. Er zijn geen aanwijzingen dat de Belgische autoriteiten een garantie hebben aangevraagd aan de Franse autoriteiten.

Omtrent de gezondheidszorg in Frankrijk kan het volgende gesteld worden :

Il constate en outre qu'a cet égard, se fondant notamment, à l'instar de la partie requérante, sur le rapport AIDA, la partie défenderesse a considéré que « l'analyse de ce rapport indique que bien qu'il puisse y avoir (sans que cela soit automatique et systématique) des problèmes notamment d'ordre linguistique ou administratif l'accès aux soins de santé est assuré dans la législation et la pratique (assurance CMUAME pour les demandeurs d'asile faisant l'objet d'une procédure accélérée, PASS si pas encore d'accès à JAME ou CMU, manuel comprenant des informations pratiques concernant l'accès aux soins de santé en

France, existence de centres spécialisés pour personnes ayant subis traumatismes ou tortures...). De même, si ce rapport met en évidence que pas assez de personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique sont adéquatement pris en charge, il n'établit pas que celles-ci sont laissés[e]s sans aucune aide ou assistance médicale liées à leur besoin, ceux-ci ayant dans la pratique accès aux soins de santé », et qu'« En ce qui concerne le long délai pour l'enregistrement d'une demande d'asile en France, si le rapport AIDA de janvier 2015, met l'accent sur un temps d'attente qui peut être très important à Paris, celui-ci, qui se rapporte à une situation en 2013, n'établit pas que ce dernier est automatique et systématique en France (p. 17) ».

Toutefois, après consultation des documents joints au dossier administratif par la partie défenderesse, et notamment du rapport AIDA susmentionné, le Conseil relève que celui-ci fait état des éléments suivants s'agissant de l'accès aux soins de santé : « [...] Asylum seekers under an accelerated procedure or Dublin procedure are not eligible to the CMU because they do not have a temporary residence permit. They can benefit from State medical aid (AME).³³⁸ Subsequent applicants will most likely benefit from the AME health coverage, as 88% of them are treated under the accelerated procedure. This medical aid [...] enables the beneficiaries to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices. It should be noted that access to the AME is possible only after 3 months of residence in France. The AME remains available to asylum seekers even if other reception conditions have been reduced or withdrawn. Individuals with low income and who are still awaiting health insurance and needing healthcare quickly can turn to the Al-Day Healthcare Centres (PASS) at their nearest public hospital. This is therefore also a possibility for asylum seekers under the accelerated and Dublin procedures. There, they will receive care and, if necessary, the medical letter needed to speed up the processing of their application for public health insurance. According to the law, all public hospitals are required to offer PASS services, but in practice, this does not always occur. As a general rule, difficulties and delays for an effective access to healthcare vary from one city to the other in France. Access to the CMU is going well in the Rhône department (effective within a month), while there are long waiting periods to obtain access to the CMU in Nice (3 months in early 2014). [...] National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or CMU). [...] » (pages 72 et 74).

Uit de opmerkingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in bovenvermeld arrest blijkt dat tegenpartij een partiële lezing maakt van de documenten die zij zelf uitlevert in de zin dat de toegang tot medische zorg niet zo vanzelfsprekend is als zij laat uitschijnen.

Bovendien, zoals de Raad ook opmerkt in bovenvermelde zaak, verklaart tegenpartij in huidige zaak in bestreden beslissing dat er een gezondheidsverklaring kan worden opgesteld en opgestuurd naar de Staat waar de betrokkene wordt overgedragen. Hieruit blijkt dat tegenpartij dit nog niet heeft uitgevoerd in huidige zaak en het dus niet nodig achtte om een garantie te krijgen omtrent de medische bijstand die verzoeker in de regio waar hij wordt overgebracht zal krijgen.

Men verwijst naar een passage van bovenvermeld arrest:

Il apparaît-en effet que s'il est prévu que les demandeurs d'asile ne pouvant bénéficier de la couverture maladie universelle ou de l'aide médicale urgente peuvent avoir accès au dispositif PASS (permanence d'accès aux soins de santé), ce dispositif n'a pas été étendu à l'ensemble des hôpitaux publics français, en telle sorte que cette accessibilité varie d'une ville à une autre. Or, l'indication, dans la motivation du premier acte attaqué, du fait que « le requérant, pour organiser son transfert, peut prendre contact en Belgique avec la cellule Sefor qui informera les autorités françaises du transfert de celui-ci au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et ce, en application des articles 31 et 32 du Règlement 604/2013 qui prévoient qu'un échange de données concernant les besoins particuliers de la personne transférée a lieu entre l'Etat membre et l'Etat responsable avant le transfert effectif de celle-ci et un échange d'informations concernant l'état de santé de celle-ci via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires », démontre que la partie défenderesse n'a pas estimé nécessaire d'examiner concrètement la question de l'effectivité de l'accès aux soins de santé en France, dans le chef du requérant, avant la prise des actes attaqués. Partant, le premier acte attaqué est, à cet égard, insuffisamment motivé.

(CCE, n°159 901, 14 janvier 2016)

De bestreden beslissing moet omwille van bovenvermelde opmerkingen vernietigd worden.

2.

Gezien het feit dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op artikel 12.2 van de Dublinverordening III en dus concluderen dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de verwerking van de asielaanvraag.

Dat in dit geval Frankrijk niet kan worden beschouwd als de staat die verantwoordelijk is voor de verwerking van de asielzoeker als gevolg van de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang.

Dat deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende bronnen hieronder beschreven.

Dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met artikel 3.2, paragraaf 2 en 3 van artikel III, die DUBLIN, die als volgt luidt:

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria, van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, met inachtneming van de regels en waarborgen die zijn vastgelegd in Richtlijn 2013/32/EU, een verzoeker naar een veilig derde land te zenden.

Dat, volgens de Europese jurisprudentie en de Verordening Dublin III, België een asielzoeker niet mag overdragen naar een land waar hij dreigt te worden, onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM omdat er systemische mislukkingen in de asielprocedure en opvang voor aanvragers zijn.

2.

Overwegend dat, in de eerste plaats, er storingen zijn in het Franse opvangsysteem;

Uit het rapport van de heer Nils Muiznieks, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, opgesteld na zijn bezoek aan Frankrijk van 22-26 september 2014 (Stuk B - 9) blijkt dat:

« Au cours de sa visite, le Commissaire a pu constater que la France connaît d'importantes difficultés en matière d'accueil des demandeurs d'asile, malgré les efforts significatifs qui ont été consentis pour renforcer le dispositif national d'accueil des demandeurs d'asile (DNA).

L'attention du Commissaire a été attirée sur la forte augmentation du nombre des demandes d'asiles déposées en 2013, soit 7% de plus qu'en 2012 et 85,5 % de plus qu'en 2007. Cependant, le Commissaire constate que la France a connu des niveaux de demandes comparables à plusieurs reprises dans son histoire récente, ce qui révèle que les problèmes d'accueil et singulièrement d'hébergement des demandeurs d'asile sont davantage structurels que conjoncturels.

Le DNA, qui englobe le dispositif d'hébergement et un réseau de plateformes d'accueil d'information, d'orientation et d'accompagnement des primo-demandeurs d'asile, permet théoriquement de proposer aux demandeurs d'asile un logement dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile (CADA) durant l'examen de leur demande. Le Commissaire note cependant qu'en pratique les capacités d'accueil sont très nettement insuffisantes : en métropole, seuls 33 % des demandeurs d'asile ont été admis en CADA en 2014 (in dezelfde zin Stuk B1)

Le Commissaire a connaissance de l'existence, depuis 2000, d'un dispositif ATSA-Accueil Temporaire Service de l'Asile-visant à pallier le manque de places en CADA, mais il constate que ses capacités limitées à environ 2200 places ne suffisent pas à satisfaire tous les besoins. Le Commissaire note, en outre, que les demandeurs d'asile, qui ont pourtant tous le droit de bénéficier de conditions matérielles

d'accueil décentes en vertu de la directive accueil 2003/9/CE 44, ne sont pas admis en CADA s'il s'agit de demandeurs d'asile devant être réadmis dans un autre Etat en application du « Règlement Dublin », malgré l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union Européenne du 27 septembre 2012 aux termes duquel les conditions d'accueil devraient également bénéficier aux demandeurs en attente de réadmission.

Le Commissaire note que les demandeurs d'asile qui n'ont pas trouvé de place en CADA (logement dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile) ou qui n'y sont pas admis n'ont accès qu'au dispositif d'hébergement d'urgence, qui se caractérise par sa précarité. En effet, celui-ci est constitué de places en centres d'hébergement d'urgence, en hôtels et plus rarement en appartements. Avec 24.600 personnes prises en charge en 2013, le dispositif d'hébergement d'urgence est devenu, du fait de saturation du DNA qui n'a admis que 14480 nouveaux demandeurs d'asile en 2013, le principal dispositif d'hébergement des demandeurs d'asile.

Plusieurs ONG ont indiqué au Commissaire que cette situation touche également, de manière plus préoccupante encore, des familles.

Le projet de loi relatif à « la réforme de l'asile », présenté en conseil des ministres en juillet 2014, entend développer le modèle du CADA et propose de mettre en place un dispositif « d'orientation directive des demandeurs » permettant d'orienter les demandeurs d'asile vers un CADA de leur région si des places y sont disponibles, ou vers d'autres régions disposant de places. Il prévoit également de permettre aux personnes dont la demande d'asile fera l'objet de la procédure « accélérée », destinée à remplacer la procédure « prioritaire », d'accéder aux CADA.

Les demandeurs d'asile qui ne sont pas hébergés en CADA bénéficient du versement d'une allocation temporaire d'attente (ATA). Dans un arrêt du 21 septembre 2012, la CJUE avait précisé qu'au sens de la directive 2003/9/CE, « tous les demandeurs d'asile devaient se voir octroyer des conditions d'accueil dignes jusqu'à ce qu'une décision définitive sur leur demande soit rendue ou jusqu'à ce qu'il soit procédé à leur transfert vers l'État responsable de l'examen de leur demande en application du « Règlement Dublin » ». Néanmoins, le Commissaire note que la France n'a pas étendu le bénéfice de l'ATA aux demandeurs d'asile placés en procédure prioritaire qui déposent un recours devant la Cour nationale du droit d'asile. Il a également été informé par les ONG que, malgré une circulaire du ministre de l'Intérieur d'avril 2013 visant à étendre le bénéfice de l'ATA aux demandeurs d'asile devant être réadmis dans un autre État en application du « Règlement Dublin », certains d'entre eux ne parviendraient pas à la percevoir.

Le Commissaire a noté que le montant de l'ATA s'élevait en 2013 à 11,20 € par jour par adulte. Il craint, de même que plusieurs personnes et organisations avec lesquelles il s'est entretenu durant de sa visite que cette somme soit insuffisante pour satisfaire, notamment, aux exigences de la CJUE en la matière ».

Vrije vertaling: Tijdens zijn bezoek heeft de commissaris opgemerkt dat Frankrijk een aanzienlijk probleem heeft op het gebied van opvang van asielzoekers, ondanks de grote inspanningen om het nationale opvangsysteem van asiel (DNA) te versterken. De aandacht van de commissaris was gericht op de sterke toename van het aantal asielaanvragen ingediend in 2013, 7% meer dan in 2012 en 85,5% meer dan in 2007. Echter, de commissaris wijst erop dat Frankrijk meerdere malen een vergelijkbaar niveau van aanvragen heeft ervaren in zijn recente geschiedenis, wat aangeeft dat de problemen voor opvang en accommodatie van asielzoekers meer structureel dan cyclisch zijn.

Het DNA, dat het accommodatiesysteem en een netwerk van informatie-platformen, begeleiding en ondersteuning van de eerste asielzoekers bevat, zorgt er in theorie voor dat asielzoekers een opvangplaats aangeboden krijgen in een opvangcentrum voor asielzoekers (CADA) tijdens de behandeling van hun aanvraag. Echter, de commissaris merkt op dat de opvangmogelijkheden in de praktijk zeer duidelijk onvoldoende zijn: in Frankrijk werden slechts 33% van de asielzoekers toegelaten in CADA in 2014 (zie in die zin: Stuk B1)

De commissaris is zich bewust van het bestaan sinds 2000 van een ATSA-huis (tijdelijke opvang, asieldienst) gericht op het overwinnen van het tekort aan plaatsen in CADA, maar merkt op dat de beperkte capaciteit tot 2200 zitplaatsen niet genoeg is om aan alle behoeften te voldoen. De commissaris stelt bovendien vast dat de asielzoekers, ondanks het feit dat ze alle recht hebben om te profiteren van de fatsoenlijke materiële opvangomstandigheden gezien de richtlijn 2003/9 / EG 44, niet toegelaten

worden in CADA's indien het gaat om asielzoekers die door een ander land moeten overgenomen worden onder de toepassing van de "Dublin-verordening", ondanks het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 27 september 2012, dat stelt dat de opvang ook bestaat voor deze asielzoekers.

De commissaris wijst erop dat asielzoekers die geen plaats hebben gevonden in een CADA (accommodatie in een opvangcentrum voor asielzoekers), of die geen toegang hadden tot het noodopvangapparaat, worden gekenmerkt door onzekerheid. Dit apparaat bestaat uit plaatsen in centra, hotels en soms, maar zelden, in appartementen. Met 24.600 mensen ondersteund in 2013, is het noodopvangsysteem, als gevolg van verzadiging van het DNA, die enkel 14.480 nieuwe asielzoekers in 2013 heeft ontvangen, het belangrijkste opvangapparaat geworden voor asielzoekers.

Verschillende NGO's hebben aan de commissaris gemeld dat deze situatie ook een zorgwekkende invloed heeft op families.

Het wetsvoorstel over "de hervorming van het asielbeleid", gepresenteerd aan de Raad van Ministers in juli 2014, is bedoeld om het model van CADA te ontwikkelen en stelt voor om een apparaat op te richten, een « oriëntatie-richtlijn » voor aanvragers, om inderdaad asielzoekers te begeleiden naar een CADA in hun regio, indien er plaatsen beschikbaar zijn, of naar andere regio's met zitplaatsen. Het is ook de bedoeling om mensen van wie de asielaanvraag volgens "versnelde procedure" behandeld wordt - dat de "prioriteit" procedure zou moeten vervangen - toegang te laten krijgen tot de CADA.

Asielzoekers die niet zijn ondergebracht in een CADA kunnen profiteren van de betaling van een tijdelijke wachtruimte toelage (ATA). In een arrest van 27 september 2012 had het Hof van Justitie bepaald dat de betekenis van richtlijn 2003/09/EG was dat alle asielzoekers een waardige opvang moeten krijgen totdat er een eindbeslissing voor hun aanvraag wordt genomen of totdat hun overdracht aan de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun aanvraag onder de "Dublinverordening" effectief wordt. Echter, de commissaris wijst erop dat Frankrijk het voordeel van de ATA niet heeft uitgebreid tot asielzoekers in prioriteit procedure die een beroep hebben ingediend bij het Nationale Hof van Asiel. Hij werd ook geïnformeerd door NGO's dat, ondanks een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken in april 2013 om de voordelen van ATA uit te breiden tot asielzoekers die onder de "verordening Dublin" door een andere Staat worden overgenomen, sommige asielzoekers hier niet van profiteren.

De commissaris merkte op dat het bedrag van de ATA in 2013 11.20 € per dag bedroeg per volwassene.

Hij vreest, zoals veel mensen en organisaties die hij ontmoette tijdens zijn bezoek dat dit bedrag onvoldoende is om te voldoen, onder meer, aan de eisen van het HvJ.

Een persbericht van de krant "Le Parisien" van 3 april 2015 veroordeelde de precaire omstandigheden waarin migranten en asielzoekers wonen (Stuk B 5):

«Plusieurs centaines de migrants sont installés sur le site d'une ancienne décharge, près d'une autoroute. Les ONG dénoncent les conditions sanitaires existant dans ce qu'ils qualifient de «Bidonville».

Vrije vertaling : Vele honderden migranten zijn gevestigd op de plek van een voormalige stortplaats in de buurt van een snelweg. NGO's benadrukken de slechte hygiënische omstandigheden die bestaan in wat ze 'sloppenwijken' noemen.

Dat het rapport van Human Rights Watch in januari 2015 het volgende aanklaagt:

«- La plupart des migrants et des demandeurs d'asile à Calais n'ont pas d'abri contre le froid et la pluie, pas d'accès à des installations sanitaires et un accès très limité à l'eau courante. Un grand nombre d'eux dépendent de la nourriture fournie par des organisations de solidarité et des bénévoles locaux. »
(Stuk B6- p.3)

Vrije vertaling : Het grootste deel van de migranten en asielzoekers in Calais hebben geen beschutting tegen de kou en de regen, geen toegang tot sanitaire voorzieningen en weinig toegang tot stromend water. Velen van hen zijn afhankelijk van voedsel dat door solidariteit organisaties en lokale vrijwilligers geschonken werd.

In conclusie is er een dramatische wanverhouding tussen het aantal asielzoekers in Frankrijk en het aantal opvangplaatsen voor hen beschikbaar, ook op het niveau van de noodopvang, wat als gevolg heeft dat er een reëel risico bestaat dat de aanvrager met zal gemeten van een fatsoenlijke opvang in overeenstemming met het beginsel van de menselijke waardigheid welkom.

Dat de opvangomstandigheden in Frankrijk, zoals beschreven door de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, systemische storingen hebben een risico van onmenselijke en ontterende behandeling veroorzaken, zoals gedefinieerd in de artikelen 3 en 4 EVRM het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Overwegend dat de terugkeer van de verzoeker naar Frankrijk in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gezien de opvangomstandigheden van de asielzoekers een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

3.

Overwegende dat, ten tweede, de toegankelijkheid van de procedures en de effectiviteit van de remedies zijn sterk bekritiseerd in Frankrijk ;

Uit het verslag aan de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa :

« L'accès à la procédure d'asile semble, en France, rendue difficile pour une complexification croissante des règles juridiques. » (Pièce B-9).

Vrije vertaling : de toegang tot de asielprocedure in Frankrijk blijkt bemoeilijkt te zijn door de steeds complexere juridische regels.

Het is duidelijk dat niet alleen de toegankelijkheid van de beroepen in vraag wordt gesteld maar ook, volgens de gegeven cijfers, dat de ingediende asielaanvragen in Frankrijk minder vaak leiden tot een erkenning van de status vluchteling dan dat ze zouden moeten, zodat de terugkeer van de verzoekers in Frankrijk het risico aanzienlijk vergroot dat ze terug naar Irak worden gestuurd zonder rekening te houden met de klachten gelinkt aan het verdrag van Genève.

Als gevolg hiervan zijn ook de risico's te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling door het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden, aanzienlijk verhoogd.

Overwegend dat het hiervoor genoemde rapport ook wordt bevestigd door een Franse instelling, de Verdediger van de Rechten die, in zijn jaarverslag van 2014, veel ernstige storingen van de Franse samenleving ervaart, waarvan de asielzoekers slachtoffer zijn (stuk B-2).

Dat het Europees Hof voor de 'Rechten van de Mens ook talrijke verzoeken krijgt van asielzoekers in Frankrijk, die de situatie van extreme armoede waarin ze zich bevinden aan de kaak stellen : deze vormt een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De vragen van het Hof aan de Franse staat tonen aan dat de situatie zeer problematisch is wat betreft artikel 3 van het EVRM.

Drie belangrijke problemen worden benadrukt door de verschillende bronnen, met name de traagheid van de asielprocedure in Frankrijk, het gebrek aan effectiviteit voor beroepen tegen een OQFT beroep en het geweld tegen asielzoekers door de Franse autoriteiten.

a) De traagheid van de asielprocedure in Frankrijk.

*Dat het verzoek om asiel in Frankrijk kan worden gezien als een hindernisbaan, namelijk een traag tempo voor de registratie van de asielaanvraag en het verwerken van de asielaanvraag die aansleept.
(Stuk B8)*

Dat het rapport AIDA een " période d'attente extrêmement lente afin que la procédure d'asile soit inscrite et traitée en France » aanduidt

Vrije vertaling : uiterst traag wachttijd zodat de asielprocedure worden geregistreerd en verwerkt in Frankrijk (Stuk B 3)

Het blijkt uit het rapport van " France Terre d' asile : les migrants et le Calais" (Stuk B1 pagina 6) dat: « A Paris, comme à Calais, le simple enregistrement de la demande d'asile prend 4 mois et, dans l'attente aucun hébergement n'est proposé aux hommes isolés. Par ailleurs, seul, 33 % des demandeurs d'asile ont accès aux centres d'accueil pour demandeur d'asile. »

Vrije vertaling : In Parijs, zoals in Calais, kan een simpele registratie van de asielaanvraag tot 4 maand duren en, in afwachting wordt geen enkele opvang aan de geïsoleerde mannen gegeven. Daarnaast heeft enkel 33% van de asielzoekers toegang tot de opvangcentra voor asielzoekers.

Dat het jaarlijks activiteitenrapport van het jaar 2014, gepubliceerd door « Les défenseurs des droits » aanduidt dat (Pièce B2- page 13) :

« Quant aux demandeurs d'asile, les délais importants à assurer l'accueil en préfecture et à délivrer l'autorisation provisoire de séjour les privent de l'accès aux conditions matérielles garanti aussi bien par le droit de l'Union Européenne que par la jurisprudence de la CEDH, les contraignant à vivre dans des conditions d'extrême précarité. »

Vrije vertaling : Wat betreft de asielzoekers zijn de wachttijden voor de opvang in de prefectuur en om een tijds verblijfsvergunning te verkrijgen heeft als gevolg dat ze geen toegang krijgen tot materiële omstandigheden zoals gegarandeerd door het recht van de Europese unie en de jurisprudentie van de Mensenrechtenhof, met als gevolg dat ze moeten leven in zeer precarie omstandigheden.

Dat het AIDA-rapport ook de significante tekortkoming in de opvang in Frankrijk hekelt, gebaseerd op het informatieverlag over de evaluatie van het opvangbeleid voor asielzoekers van de Nationale Vergadering.

Dat volgens de Franse Nationale Vergadering Information Report (Stuk B4 pagina 15):

« La forte pression de la demande d'asile depuis 2007 a contribué à désorganiser les procédures qui se caractérisent par de nombreux dysfonctionnements comme l'insuffisante maîtrise des délais de traitement et la sous-budgétisation des coûts, dans un contexte marqué par un encadrement juridique de plus en plus contraignant. »

Vrije vertaling : De hoge druk van het asiel sinds 2007 heeft bijgedragen tot de procedures die worden gekenmerkt door tal van stoornissen zoals onvoldoende meesterschap over de doorlooptijden en onderbudgettering van de kosten, in een context van een steeds restrictiever wettelijk kader.

De rapporteurs hebben geprobeerd om de geconsolideerde tijden te evalueren van het gehele proces van het verzamelen van informatie tot hun beschikking

[...]

Deze versterkte termijnen houden geen rekening met een bepaald minderheidsgedrag maar die toch bestaat en die de duur van de procedures door elk ter beschikking gesteld middel van de aanvragers verlengen (herhaalde vragen van nieuwe analyse, nieuwe beroepen voor CNDA, afwisseling van de procedures van de man en de vrouw in de veronderstelling van een paar of een familie).

Zij nemen evenmin de etappes na de kennisgeving van de beslissing van CNDA in overweging die kunnen leiden tot het feit dat de asielzoeker die geen asielrecht meer heeft verwijderd wordt van het gebied in kwestie (kennisgeving van de Verplichting om het gebied te verlaten, beroep tegen OQTF, uitvoering van OQTF).

Dat deze termijnen ondraaglijk zijn want zij hebben als gevolg dat het geheel van de asielprocedure verzadigd wordt en dat de verwijdering van degenen die geen asielrecht meer hebben zeer moeilijk en zelfs onmogelijk voor families van wie de kinderen soms sinds meer dan twee jaar worden geschoold.

Aangezien dat Uw Raad een beslissing van overdracht naar Frankrijk in verband met de Regeling Dublin heeft opgeschort ten gevolge van het vastgestelde ernstige gebrek in de voorwaarden voor ontvangst (Stuk B 7 - Arrest RVV, n°134 639,5 december 2014)

Dat in dit geval, de asielzoeker, een Palestijn van Gaza aan de DVZ de volgende bezwaren tegen een overdracht in Frankrijk had medegedeeld:

1. Door administratieve traagheid, zullen verschillende maanden verstrijken voordat zijn asielverzoek wordt ingeschreven en in Frankrijk behandeld terwijl zijn familie in situatie van gevaar in Gaza wordt gelaten (punt 2.3.2.4, bladzijde 6);
2. Dat door de talrijke nalatigheden die in de capaciteiten van ontvangst van de asielzoekers in Frankrijk zijn vastgesteld.

Dat de asielzoeker hoofdzakelijk heeft verwezen naar het verslag AIDA dat een wachttijd van meer dan 7 maanden aangeeft voordat een familie een procedure van asielverlening kan laten inschrijven en behandelen in Frankrijk (Stuk B3-bladzijdes 102-103), zo luidt:

« An official report from the General Controller has described in September 2013 that asylum seeking families in Paris can only hope to lodge their asylum claim after a waiting period of 7 months and half. In 2013, it was taking 4 months to get an appointment to obtain "a domiciliation address"; an additional 3 months to get an appointment at the prefecture to request the temporary residence permit (therefore largely exceeding the prescribed time limit of 15 days) and another 3 weeks to receive the decision and to eventually be handed over an asylum application form. Similarly, the two members of Parliament in charge of the report on the reform of the asylum procedure have highlighted that in 2013, the waiting period to obtain an appointment at the prefecture of Essone was 2 days, white it was 16 days in Moselle, 20 days in Seine-Saint-Denis and 99 days in Lille.»

Vrije vertaling: Een officieel rapport van de General Controller heeft in september 2013 beschreven dat gezinnen die asiel zoeken in Parijs alleen maar kunnen hopen om hun asielaanvraag indienen na een wachttijd van 7 maanden en een half. In 2013 duurde het 4 maanden om een afspraak te krijgen om een domiciliëringsadres te krijgen; en een extra 3 maanden de tijd om een afspraak te krijgen op de prefectuur van de tijdelijke verblijfsvergunning (dus ver over de voorgeschreven termijn van 15 dagen) en nog eens 3 weken om een beslissing te krijgen en eventueel een vragenlijst voor asiel te verkrijgen. Ook de twee leden van het parlement verantwoordelijk voor het opstellen van het verslag over de hervorming van de asielprocedure hebben benadrukt dat in 2013 de wachttijd om een afspraak met de prefectuur van Essone twee dagen duurde, terwijl het in Moselle 16 dagen duurde, 20 dagen in Sein-Saint-Denis en 99 dagen in Lille.

b) Wat de afwezigheid van effectiviteit van het beroep tegen OQFT betreft;

Aangezien dat ook de effectiviteit van het beroep tegen de beslissingen om het gebied te verlaten die medegedeeld kunnen worden aan personen die geen asielrecht krijgen streng worden bekritiseerd door de Commissaris van de mensenrechten.

Dat er uit het verslag van de Commissaris van de mensenrechten van de Raad van Europa (Stuk B 9 - bladzijde 25) blijkt dat:

« En cas de refus d'admission au séjour, les demandeurs d'asile ont désormais 48 heures pour déposer un recours devant le Tribunal administratif qui doit statuer dans les 72 heures.

Le Commissaire estime que la possibilité offerte par la loi de 2007 au juge administratif de rejeter sans audience les recours insuffisamment motivés pose la question quant à l'effectivité de cette voie de recours compte-tenu du peu de temps- 48 heures- dont dispose le demandeur d'asile pour préparer sa requête et des conditions dans lesquelles il est amené à la rédiger. En effet, la nécessité de déposer une requête rédigée en français et motivée en droit requiert le plus souvent une assistance juridique, laquelle n'est pas toujours accessible en pratique.

Lors de sa visite, le Commissaire s'est rendu dans la zone d'attente du Canet, où sont transférées les personnes qui se voient signifier un refus d'admission au séjour à leur arrivée au port de Marseille. Il y a notamment rencontré des intervenants associatifs assurant l'accompagnement juridique des personnes maintenues dans la zone d'attente, qui lui ont fait part de difficultés rencontrées dans l'exercice de leur mission. Il a également constaté que la liste des avocats du barreau de Marseille n'était pas affichée dans la zone d'attente et que, si la police aux frontières chargée de la gestion de cette zone lui a affirmé que les avocats peuvent y visiter librement leurs clients, le règlement intérieur ne comporte pas de disposition garantissant expressément cette possibilité. Le commissaire estime que ces éléments, compte-tenu de la

brièveté du délai de recours, peuvent constituer de graves obstacles à l'élaboration de ce recours dans de bonnes conditions.

Le Commissaire note qu'en 2013 et en 2014, la Cour de Strasbourg a rendu plusieurs arrêts constatant des violations par la France de l'article 3 de la CEDH, au motif que les motivations des décisions des instances nationales (OFPRA et CNDA) statuant sur les demandes d'asile, notamment dans le contexte des procédures d'asile prioritaires, étaient insuffisantes (voir arrêts K.K., M.E, N.K, R.J, ZM c/France).

Le Commissaire remarqué qu'en 2013, le taux d'octroi de divers types de protection internationale en France (environ 18 %) a été, de loin, au-dessous de la moyenne des 28 membres de l'UE même si elle a rendu le plus grand nombre de décisions relatives à l'asile (presque 62000) après l'Allemagne. En 2014, l'OFPRA a publié un rapport de contrôle qualité qui a identifié des faiblesses récurrentes affectant environ un cinquième des dossiers. »

« Le Commissaire note que les conditions d'accueil des migrants et de traitement des demandes de titre de séjour par les préfectures dont font l'objet de nombreuses critiques, formulées par la société civile mais aussi par la Cour des comptes qui, dans son rapport public de 2013, déplorait la constitution de longues files d'attente devant les préfectures les plus concernées par les demandes de titre de séjour et les tensions qui en résultent. Le Commissaire estime, que l'insuffisance de moyens et de personnels des services chargés d'instruire les demandes de titre de séjour, la nécessité de faire la queue dès l'aube voire dès la veille au soir de l'ouverture de ces services, parfois à plusieurs reprises, avant de pouvoir déposer une demande constituent de sérieux obstacles à l'accès aux procédures.

Le Commissaire a été informé que cet accès est plus difficile encore pour les migrants incarcérés qui malgré une circulaire des ministres de la Justice et de l'Intérieur du 25 mars 2013, rencontrent de très grandes difficultés pour effectuer les démarches nécessaires à la délivrance ou au renouvellement de leur titre de séjour durant leur incarcération. Il note que cette situation conduit de nombreux détenus à se trouver en situation irrégulière au moment de leur sortie de prison et donc à être immédiatement placés en rétention administrative.

Le Commissaire constate, en outre, que certaines décisions de refus de délivrance ou de renouvellement de titre de séjour sont assorties de délais de recours très brefs, qui rendent leur contestation d'autant plus difficile que celle-ci requiert des compétences juridiques. Tel est le cas de l'ordre de quitter le territoire (OQTF) dite « sans délai » par lequel le préfet refuse la délivrance ou le renouvellement d'un titre de séjour, décide de l'éloignement du territoire du demandeur et fixe le pays de destination vers lequel le demandeur sera éloigné.

La personne concernée dispose de 48 heures pour contester tous les aspects de cette décision, alors même qu'elle peut être placée en rétention dès que l'OQTF lui a été notifiée. En matière d'OQTF, sans délai, les migrants incarcérés se trouvent, une fois de plus, dans une situation particulièrement délicate, dans la mesure où elles n'ont pas toujours la possibilité de solliciter à temps l'aide des services pénitentiaires d'insertion et de probation ou de contacter le point d'accès au droit, voire ne parviennent pas à accéder à un fax pour envoyer le recours dans les délais impartis. Les conditions de préparation des recours contre les OQTF sans délai lui semblent, dans bien des cas, soulever la question de l'accessibilité de ces recours particulièrement pour les personnes retenues en centre de détention administrative ou incarcérées.

Le Commissaire note que la forme ordinaire d'OQTF est certes assortie d'un délai de recours de 30 jours, mais il s'inquiète du fait que le projet de loi relatif au droit des étrangers en France prévoit de raccourcir ce délai lorsque le préfet ne se prononce pas sur la délivrance ou le renouvellement d'un titre de séjour. De telles OQTF, qui peuvent être délivrées aux personnes déboutées du droit d'asile et à celles qui ne peuvent justifier d'être entrées régulièrement sur le territoire ou se sont maintenues irrégulièrement sur le territoire, seront assorties d'un délai de recours de sept jours réduit à 48 heures si la personne concernée est en rétention ou assigne à résidence. Le Commissaire considère que la complexité des recours, conjuguée à la brièveté des délais impartis, soulève de réelles inquiétudes quant à la possibilité d'exercer un recours pleinement effectif. »

Vrije vertaling : In geval van beslissingen tot weigering van verblijf hebben de asielzoekers voortaan 48 uur om een beroep aan te tekenen voor de administratieve Rechtbank die zich in 72 uur moet uitspreken.

De Commissaris is van mening dat de mogelijkheid van de wet van 2007 voor de administratieve rechter om zonder zitting het onvoldoende gemotiveerde beroep te verwerpen stelt de vraag van de effectiviteit van deze weg van beroep rekening houdend met de 48 uur waarover de asielzoeker beschikt om zijn verzoek voor te bereiden en de voorwaarden waarin hij ertoe aan wordt gezet om het op te stellen. Immers, om een verzoek neer te zetten dat opgesteld is in het Frans en gemotiveerd in recht is er meestal een juridische hulp vereist, die niet altijd in de praktijk toegankelijk is.

Bij zijn bezoek heeft de Commissaris zich in de wachtzone van Canet begeven, waar de personen worden overgebracht die zich een toelatingsweigering tot het verblijf aan hun komst aan de haven van Marseille zien betekenen. Hij heeft er vooral associatieve sprekers ontmoet die de juridische begeleiding van de personen waarborgen die in de wachtzone worden gehouden, die hem van moeilijkheden in kennis hebben gesteld die in het kader van de uitoefening van hun taak worden ondervonden. Men heeft eveneens vastgesteld dat de lijst van de advocaten van de balie van Marseille niet in de wachtzone werd aangegeven en dat, als de politie aan de grenzen belast met het beleid van deze zone hem heeft verzekerd dat de advocaten er hun klanten vrij kunnen bezoeken, het reglement van orde geen beschikking omvat die uitdrukkelijk deze mogelijkheid garandeert. De commissaris is van mening dat deze elementen, rekening houdend met de korte tijd van beroep, ernstige belemmeringen voor de uitwerking van dit beroep onder goede omstandigheden kunnen vormen.

De Commissaris merkt op dat, in 2013 en in 2014, het Hof van Straatsburg verschillende arresten heeft gewezen die overtredingen door Frankrijk van artikel 3 van EVRM vaststellen, omdat de motivatie van de beslissingen van de nationale instanties (OFPRA en CNDA) die zich over de asiolverzoeken uitspreken, met name in verband met de prioritaire procedures van asiolverlening, ontoereikend was (zie arresten K.K., M.E, N.K, R.J, ZM c Frankrijk).

De Commissaris merkt op dat in 2013, het niveau van toekenning van verschillende soorten internationale beschermingen in Frankrijk (ongeveer 18%), verreweg, onder het gemiddelde van de 28 leden van de EU is geweest zelfs wanneer zij het grootste aantal beslissingen betreffende het asiel (bijna 62000) na Duitsland heeft teruggegeven. In 2014 heeft OFPRA een controleverslag over de kwaliteit gepubliceerd die terugkerende zwaktes heeft geïdentificeerd die ongeveer een vijfde van de dossiers beïnvloeden,"

« De Commissaris merkt op dat de voorwaarden voor ontvangst van de migranten en behandeling van de vragen van verblijfsvergunning door de prefecturen die het onderwerp van talrijke kritiek zijn, die door de burgerlijke vennootschap maar ook door de Rekenkamer wordt geuit, die, in zijn openbaar verslag van 2013, de samenstelling betreunde van lange wachtrijen de prefecturen die de meeste aanvragen krijgen voor verblijfsvergunningen en de spanningen die erover volgen. De Commissaris is van mening dat de ontoereikendheid van middelen en personeel van de diensten die als taak hebben om de vragen van verblijfsvergunning te behandelen, de noodzaak om in de wachtrij te komen staan vanaf 's morgens vroeg of soms de avond voor de opening van de dienst, soms zelfs meer als één keer, voor ze een asielaanvraag kunnen indienen allemaal serieuze obstakels vormen aan de toegankelijkheid van de procedures.

Er werd meegedeeld aan de Commissaris dat deze toegang nog moeilijker is voor de opgesloten migranten die ondanks een omzendschrift van de Ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken van 25 maart 2013, zeer grote moeilijkheden ondervinden om de stappen te ondernemen noodzakelijk voor de afgifte of de vernieuwing van hun verblijfsvergunning tijdens hun opsluiting. Hij merkt op dat deze situatie talrijke gevangenen ertoe aanzetten om zich in onregelmatige situatie te bevinden op het moment dat ze uit de gevangenis komen en dus om onmiddellijk geplaatst te worden in administratieve retentie.

De Commissaris stelt, bovendien, vast dat bepaalde beslissingen van weigeringen van afgifte of vernieuwing van verblijfsvergunning van zeer korte termijnen van beroep op elkaar af worden gestemd, wat het moeilijker maken om een beroep in te voeren hiertegen. Dat is het geval van het bevel om het grondgebied (OQTF) „onmiddellijk" te verlaten waarvoor de prefect de afgifte of de vernieuwing van een verblijfsvergunning weigert en beslist tot de verwijdering van het gebied van de aanvrager en het bestemmingsland bepaalt waarnaar de aanvrager zal verwijderd worden. De betrokkene beschikt over 48 uur om alle aspecten van deze beslissing te betwisten, zelfs al kan hij in retentie geplaatst worden zodra het OQTF hem werd meegedeeld. Inzake onmiddellijke OQTF bevinden de opgesloten migranten zich, eens te meer, in een bijzonder delicate situatie, in zoverre zij de mogelijkheid niet altijd hebben om op tijd de hulp van de gevangenisdiensten van integratie en proeftijd te verzoeken of om contact op te nemen met « point d'accès au droit », en er zelfs niet in slagen om een fax te gebruiken om het beroep binnen de verleende termijnen te verzenden. De voorbereidingsvoorwaarden van het beroep tegen onmiddellijke

OQTF blijken voorde Commissaris, in vele gevallen, de toegankelijkheid van dit beroep voorde opgeslotene in (administratieve) gevangenis in vraag te stellen.

De Commissaris merkt op dat de gewone vorm van OQTF weliswaar over een termijn van beroep van 30 dagen beschikt, maar hij maakt zich zorgen over het feit dat het wetsontwerp betreffende het recht van de buitenlanders in Frankrijk overweegt om dit termijn te verkorten wanneer de prefect zich niet over de afgifte of de vernieuwing van een verblijfsvergunning uitspreekt. Een OQTF, die kan uitgereikt worden aan de personen waarvan het asielrecht verworpen wordt en personen die niet kunnen rechtvaardigen dat ze legaal op het grondgebied zijn gekomen of illegaal op het grondgebied zijn gebleven, zullen een beroepstermijn van zeven dagen hebben dat verlaagd wordt tot 48 uur als de betrokkene in retentie is of toegewezen is aan een woonplaats. De Commissaris is van mening dat de complexiteit van het beroep en de kortstondigheid van de verleende termijnen, een reële bezorgdheid naar voren brengt wat betreft de mogelijkheid om een beroep in volle rechtsmacht uit te oefenen."

Dat het verslag France Terre d'asile van oktober 2014 aangeeft dat ten gevolge van de massieve plaatsing van de migranten in de centra van retentie, talrijke procedures van verwijderingen aangetast werden door onregelmatigheden (Stuk B1-pagina 6):

« Cette opération massive s'est faite aux détriments des droits des personnes présentes en rétention puisque toutes les associations présentes en rétention ont constaté des procédures d'éloignement bâclées, entachées d'irrégularités et toutes identiques. Celles-ci ne reprenaient aucun élément personnel sur la situation des migrants, ou alors de manière erronée, et les droits des personnes n'avaient pas été régulièrement notifiés. L'administration a enfermé de manière « aveugle », sans examiner leur situation individuelle : un interprète arabe a été utilisé pour plusieurs Erythréens parlant seulement tigrinya, des Afghans ont été placés en rétention alors qu'ils étaient titulaires de titre séjour en Italie, parfois en tant que réfugiés. Pire, les Soudanais et les Erythréens devaient être renvoyés dans leur pays d'origine en dépit des craintes graves en cas de retour. »

Vrije vertaling: Deze massieve verrichting is een nadeel voor de rechten van degenen die in retentie zijn aangezien alle aanwezige verenigingen hebben vastgesteld dat de verwijderingsprocedures slecht worden behandeld of aangetast worden door onregelmatigheden of allemaal gelijkaardig zijn. Deze hielden rekening met geen enkel persoonlijk element wat betreft de situatie van de migranten, of dan op verkeerde wijze, en de rechten van de personen werden niet regelmatig medegedeeld. Het bestuur heeft op „blinde" wijze, zonder hun individuele situatie te bestuderen deze mensen opgesloten: een Arabische tolk werd aangewezen aan verschillende inwoners van Erythrea die alleen maar tigrinya spraken, Afghanen werden gedetineerd ook al hadden ze een verblijfsvergunning voor Italië soms als vluchtelingen. Erger nog, de Soedanezen en de Inwoners van Erythrea werden in hun geboorteland ondanks de ernstige vrees in geval van terugkeer teruggestuurd worden. »

Aangezien dat, tenslotte, de asielzoekers die in onregelmatige situatie geen recht meer hebben op asiel, in centra voor administratieve retentie kunnen geplaatst worden met het oog op hun verwijdering van het Franse grondgebied, regelmatig (in 60% van de gevallen), verwijderd worden van het gebied vooraleer er enig controle kan plaatsvinden van de gerechtelijk rechter wat betreft de wettigheid van hun interpellatie en de veroorzaakte vrijheidsberoving hetgeen een aanslag aan hun recht vormt op een werkelijk beroep en bijdraagt tot de concretisering van het risico van blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen in hun geboorteland.

Dat het verslag van de Commissaris van de mensenrechten van de Raad van Europa eveneens door een Franse instelling, le Défenseur des Droits, wordt versterkt, die, in zijn jaarverslag voor het jaar 2014, talrijke ernstige stoornissen van de Franse maatschappij markeert waarvan de slachtoffers de asielzoekers zijn (Stuk B2).

c) Feiten van politiegeweld

Dat feiten van politiegeweld ten opzichte van de asielzoekers in Frankrijk in de stad Calais worden aangegeven;

Dat het verslag van Human Rights Watch de misbruiken ondergaan door de asielzoekers, zoals overgang naar een tabak, aanvallen aan het traangas, het bestoken en machtsmisbruik van de Franse politie beschrijft. (Stuk B 6);

Dat deze politiedruk alle migranten zonder onderscheid beoogt en tot uiting komt in de vernieling van hun persoonlijke bezittingen, de geforceerde evacuatie van de plaatsen van vermogen, van het natuurlijke en niet-natuurlijke geweld; Dat tegenover de stijging van extreem rechts, een echt gevoel van onzekerheid voor de migranten zich heeft ontwikkeld. (Stuk B1)

4.

Gezien dat, ten derde, de aangevochten beslissingen verzekeren dat overwegende dat Frankrijk, naar het voorbeeld van België, een democratisch land is dat van onafhankelijke instellingen is voorzien, die aan de asielzoeker kandidaat een rechtvaardige en onpartijdige behandeling garanderen.

Dat Frankrijk ondertekenaar van het Verdrag van Geneve is, dat zij de Overeenkomst ter Vrijwaring van de mensenrechten heeft ondertekend.

Dat het feit dat Frankrijk het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend heeft geen voldoende garantie van het absolute eerbiedigen van de gegarandeerde rechten is aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Lidstaten van de Raad van Europa voor hun nalatigheden regelmatig tot bovengenoemde Overeenkomst veroordeelt.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld: « en tant que catégorie de la population «particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition » ; dat het Hof concludeert dat « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » (EVRM21 januari 2011, ZAAK M.S.S c. BELGIË en GRIEKENLAND, Req. n°30696/09, §353);

Vrije vertaling: «als bijzonder kansarme en kwetsbare categorie van de bevolking hebben de asielzoekers behoefte aan " bijzondere bescherming " krachtens deze bepaling », « of de aanvragers moesten worden teruggestuurd naar Italië zonder dat de Zwitserse autoriteiten hebben eerder een individuele garantie van de Italiaanse autoriteiten hadden verkregen voor, in de eerste plaats een passende ondersteuning voor kinderen van die leeftijd, en ten tweede, het behoud van de eenheid van het gezin , zou er een schending van artikel 3 van het EVRM »

5.

Aangezien dat de aangevochten beslissingen een schending zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 4 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 februari 1980 over de toegang, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Dat het geheel van de elementen die voorafgaan de toepassing van de tweede alinea van artikel 3 §2 van de Regeling Dublin!!! derhalve vereist aangezien deze elementen aantonen dat er in Frankrijk systemische storingen zijn in de procedure van asielverlening en de voorwaarden voor ontvangst van de aanvragers en er dus een risico bestaat dat deze onmenselijke behandeling tot gevolg hebben en dat deze het artikel 4 van het Handvest fundamentele rechten van de Europese Unie schenden.

Dat aangezien de bestreden beslissingen Frankrijk als verantwoordelijk houden voor de behandeling van de asielaanvraag;

Dat aan de hand van de verschillende verslagen die van betrouwbare bronnen uitgaan, er moet vastgesteld zijn dat de vraag van internationale bescherming van de verzoeker door België op basis van het artikel van de Regeling Dublin III behandeld moet worden.

Dat het middel dus gegrond is.

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zowel *de iure* als *de facto*. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregels en wordt verder uitgebreid gemotiveerd over het reistrajecet dat verzoeker en zijn familieleden hebben afgelegd, de redenen die de vader van verzoeker in zijn Dublingehoor heeft aangehaald tegen een overdracht naar Frankrijk en het feit dat verzoeker instemt met de verklaringen van zijn vader en stiefmoeder, het feit dat de eenheid van het gezin zal gewaarborgd blijven omdat ook voor de vader, stiefmoeder en minderjarige kinderen een overnameakkoord is bereikt met Frankrijk, de gezondheidstoestand, de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges en de situatie in Frankrijk op vlak van de asielprocedure en opvangsituatie om tot het besluit te komen dat er volgens de gemachtigde geen reëel risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangetoond en er geen grond is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Hiermee kon verzoeker beoordelen of er aanleiding bestaat om een beroep in te stellen en is aan het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de motieven wordt beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wanneer een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden op nuttige wijze te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een

verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublin-overdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III Verordening en de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij omwille van een mentale beperking volledig van zijn ouders afhankelijk is en meent dat de gemachtigde niet voldoende garanties heeft dat het gezin zal samenblijven en geen garantie heeft gevraagd aan de Franse autoriteiten dat hij ter plaatse de nodige medische bijstand zal krijgen. Hij citeert vervolgens uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) van 14 januari 2016 waaruit zou blijken dat de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk ondermaats is.

De Raad gaat bijgevolg in eerste instantie na of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep en of hij een extra kwetsbaarheid vertoont.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde wat het gezin betreft als volgt:

“Met betrekking tot de vader, stiefmoeder en de vijf minderjarige kinderen van het gezin die ook asiel vroegen in België merken we op dat er voor hen tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Franse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12 van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen ook een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om

het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt” en “Echter wensen we wel op te merken dat de betrokkene een mentale beperking kent waardoor hij volledig afhankelijk is van zijn ouders. We wensen in dit verband te benadrukken dat de betrokkene vergezeld door zijn ouders aan Frankrijk zal worden overgedragen en tevens ook gezamenlijk zal worden opgevangen in Frankrijk. Verder merken we ook op dat er betreffende de mentale gezondheidstoestand van de betrokkene tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat hij omwille van zijn aandoening niet in staat zou zijn om te reizen of dat zijn handicap een overdracht aan Frankrijk zou verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich bewust is van het gegeven dat verzoeker een mentale beperking heeft en hierdoor afhankelijk is van zijn ouders en dat verzoeker daarom samen met hen overgedragen zal worden nu Frankrijk ook met het overnameverzoek van verzoekers familieleden heeft ingestemd. Uit de database van de Raad blijkt inderdaad dat ook de ouders en andere kinderen het voorwerp uitmaken van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, waartegen de vader en stiefmoeder van verzoeker eveneens een beroep bij de Raad hebben ingediend (gekend onder het rolnummer RvV 210 922). Verzoeker toont niet aan belang te hebben bij zijn kritiek dat de gemachtigde zich zou tegenspreken door te stellen dat verzoeker geen attesten heeft neergelegd nu hij wel degelijk op de hoogte was van zijn aandoening en hier ook rekening mee heeft gehouden in de bestreden beslissing. Bovendien stelt de gemachtigde duidelijk dat verzoeker een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij een mentale beperking heeft maar hij geen verdere medische attesten heeft ingediend in het kader van zijn asielaanvraag. In het administratief dossier bevinden zich inderdaad geen andere medische attesten dan het “medical report” van 11 mei 2017 dat inderdaad enkel vaststelt dat verzoeker een mentale beperking en een oude fractuur heeft waaraan hij twee maal werd geopereerd. Wat betreft het nieuw medisch attest dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, moet de Raad vaststellen dat dit niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing, zodat de Raad er gezien zijn *ex tunc* bevoegdheid geen rekening mee kan houden. Geheel ten overvloede blijkt dat in dit attest enkel opnieuw de mentale beperking van verzoeker, op verzoek van diens vader, door de huisarts wordt beschreven. Deze mentale beperking en de noodzaak van bijstand door zijn familie worden door de gemachtigde geenszins betwist.

Verzoeker toont verder niet aan dat de gemachtigde niet voldoende informatie verschaft die garandeert dat het gezin samen zal worden overgedragen en verzoeker in Frankrijk niet zal worden afgezonderd van zijn ouders. In de specifieke context van de huidige overdracht, met name aan Frankrijk, is er geen enkele aanwijzing dat de eenheid van het gezin, ook wat betreft meerderjarige kinderen met een mentale beperking niet zou gerespecteerd worden door Frankrijk.

De gemachtigde stelt dienaangaande dan ook op redelijke wijze:

“De betrokkene is in België met zijn vader, stiefmoeder en vijf minderjarige kinderen. Indien met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Frankrijk betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Frankrijk. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Frankrijk bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen of voor een persoon die lijdt aan een mentale handicap. Zo wordt in het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk ook melding gemaakt van het feit dat Dublin-terugkeerders op dezelfde manier behandeld worden als reguliere asielzoekers in Frankrijk (p. 37). Dit impliceert dan ook dat de Franse instanties via een specifieke procedure zullen onderzoeken of betrokkene al dan niet tot een kwetsbaar profiel behoort waardoor er bijkomende opvanggaranties kunnen worden vastgelegd voor betrokkene en zijn gezin (p. 79).”

Hoewel de verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Franse asielinstanties. De gemachtigde heeft aangegeven in de bestreden beslissing dat over zijn gezondheidstoestand duidelijk gecommuniceerd zal worden. Verzoeker toont niet aan dat hij zodanige

specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Verzoeker gaf immers aan een mentale achterstand te hebben maar heeft hierover verder geen bijkomende informatie ingediend waaruit blijkt dat hij een specifieke behandeling behoeft. De Raad acht de verwijzing van de gemachtigde naar het arrest Ali e.a. t. Zwitserland en Italië evenwel niet dienstig. Er blijkt immers dat het EHRM in deze zijn standpunt steunt op het arrest A.S. t. Zwitserland van 30 juni 2015 en de beslissing A.M. t. Zwitserland van 3 november 2015. Lezing van het arrest A.S. en de beslissing A.M. leert echter dat het Hof zich voor diens uitermate streng criterium van “kritisch ziek zijn” inzake overdracht van psychisch ernstig zieke mensen steunde op de ondertussen achterhaalde rechtspraak zoals uiteengezet in de arresten N. t. Verenigd Koninkrijk (nr. 26.565/05) en D. t. Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997. Het is duidelijk dat het Hof deze rechtspraak in zijn arrest Paposhvili (nr. 41738/10) genomen in Grote Kamer, van 13 december 2016 heeft verlaten. Echter, dit kan als een overtollig motief worden beschouwd nu de gemachtigde wel terecht heeft verwezen naar de zaak CK t. Slovenië van het Hof van Justitie van februari 2017 waarin de nieuwe norm wordt gehanteerd zoals uiteengezet in Paposhvili van een reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand na overdracht. Verzoekende partij gaat niet in op dit motief van de bestreden beslissing en de Raad kan de gemachtigde volgen dat redelijkerwijs niet van een dergelijk ziektebeeld sprake is.

Op grond van het individueel profiel kan niet aangenomen worden dat verzoeker een schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht. Evenmin blijkt dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of dat zich een schending voordoet van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening.

Wat de toegang tot de algemene gezondheidszorg in Frankrijk betreft, motiveert de gemachtigde verder:

“Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste 1 maand op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn gezin.” Bovendien geeft de gemachtigde ook aan, via een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”) Frankrijk de nodige informatie te zullen doorgeven. Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen opmerkt, verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad waarin een oudere versie van het AIDA-rapport wordt onderzocht dan deze die de gemachtigde heeft geconsulteerd. Uit deze recentere informatie blijkt dat asielzoekers in de Dublin-procedure toegang hebben tot verschillende verzekeringen. Het rapport stelt ook duidelijk dat ook diegene die zich in de Dublin-procedure bevinden, toegang hebben tot de universele gezondheidsverzekering “PUMA” en “CMU” zonder een wachttijd van 3 maanden te moeten vervullen en dat de toegang sterk verbeterd is in 2016 (pagina 88 van het AIDA-rapport). Verzoeker kan zich niet op gedateerde informatie steunen om de informatie waarop de gemachtigde zich steunt te ontcrachten. Bovendien heeft verzoeker, zoals de gemachtigde terecht heeft opgemerkt, geen attesten ingediend over zijn medische aandoening waaruit blijkt dat hij opgevolgd wordt of medische opvolging nodig heeft waardoor hij niet van de gemachtigde kan verwachten dat hij de Franse autoriteiten op de hoogte kon brengen van de door verzoeker specifiek benodigde behandeling teneinde garanties te verkrijgen. De Raad volgt verzoeker *in casu* niet dat reeds op het ogenblik van de bestreden beslissing moest blijken dat de gemachtigde toepassing had gemaakt van artikel 32 van de Dublin III Verordening door het “common health certificate” over te maken. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde, die reeds dit voornemen uitdrukkelijk uit in de bestreden beslissing, hiertoe nog de gelegenheid heeft.

Daarnaast wijst verzoeker op tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang in Frankrijk waarvoor hij naar verschillende bronnen verwijst die hij citeert. Hij meent dat de tekortkomingen van die aard zijn dat een overdracht naar Frankrijk onmogelijk is waardoor België de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 3.2

van de Dublin III Verordening, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde wel degelijk de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan in het licht van eventuele systeemfouten.

Wat de opvang betreft motiveerde de gemachtigde onder meer als volgt:

"In dit verband verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date vanaf 31.12.2016; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 44, §3: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications."). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 79). Zo werden er 87303 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd in 2016 en zullen er in 2017 nog 1800 bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd (p. 16). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd."

Hieruit blijkt een genuanceerd beeld van de opvang in Frankrijk waarbij er wordt op gewezen dat de Franse overheid hieraan sinds enkele jaren werkt en er in 2016 87.303 nieuwe opvangplaatsen werden gecreëerd en dat ook in 2017 het creëren van nieuwe opvangplaatsen is voorzien. Daarenboven wordt erop gewezen dat nieuwe wetgeving ter omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn in januari 2016 in werking is getreden en dat deze voorziet dat alle asielzoekers opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal gecoördineerd zal worden. Uit deze gegevens blijkt dat de situatie sinds 2016 sterk verbeterd is.

De verzoekende partij tracht deze beoordeling in een ander daglicht te stellen door te verwijzen naar:

- een rapport van Mr. N. Muizneks, Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, opgesteld na zijn bezoek van 22-26 september 2014;
- een persbericht van "Le Parisien" van 3 april 2015;
- het rapport van Human Rights Watch van januari 2015.

Uit deze rapporten blijkt volgens verzoeker de dramatische wanverhouding tussen het aantal asielzoekers en het aantal opvangplaatsen die beschikbaar zijn, waardoor hij van mening is dat er een reëel risico bestaat dat hij niet zal kunnen genieten van fatsoenlijke opvang. Hij meent dat uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten blijkt dat er sprake is van systematische storingen waardoor er een risico bestaat op onmenselijke en ontorende behandelingen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zich enkel verhaalt op informatie die dateert uit of betrekking heeft op de periode 2014-2015, terwijl de gemachtigde zich op meer recente informatie heeft gebaseerd, die betrekking heeft op de situatie tot en met eind 2016 en waaruit blijkt dat in 2016 veel vooruitgang werd geboekt en nieuwe opvangplaatsen werden gecreëerd. Om die reden kan met de verouderde rapportering geen rekening worden gehouden. Deze achterhaalde informatie is dan ook niet van die aard om de door de gemachtigde gebruikte informatie en de conclusies die hij daaruit heeft getrokken, te overrulen. Bovendien, wat het persbericht betreft en het rapport van Human Rights Watch toont verzoeker niet aan dat hij naar Calais zal overgedragen worden of in de zogenaamde "sloppenwijken" zal terechtkomen, noch dat de situatie ginds nog steeds dezelfde is.

Verzoeker klaagt vervolgens de asielpcedure in Frankrijk zelf aan en meent dat drie belangrijke problemen kunnen waargenomen worden, met name de traagheid van de asielpcedure in Frankrijk, het gebrek aan effectiviteit voor beroepen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en het geweld tegen asielzoekers door de Franse autoriteiten. Hij verwijst ook hier weer naar verschillende bronnen die hij ook citeert en die moeten aantonen dat zijn asielaanvraag in Frankrijk niet op een correcte wijze zal onderzocht worden waardoor er een grotere kans is dat hij naar Irak teruggestuurd zal worden.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker de Jemenitische nationaliteit heeft en er geen aanwijzing is dat hij het risico loopt naar Irak te worden teruggestuurd.

Verzoeker bekritiseert in de eerste plaats de lange wachttijd vooraleer de asielaanvraag wordt geregistreerd en wijst erop dat uit zijn bronnen blijkt dat gedurende die tijd opvang moeilijk is. Ook hier verwijst hij echter opnieuw naar bronnen die dateren van 2013 en 2014 waarbij *supra* reeds werd opgemerkt dat deze de meer recentere informatie waarnaar de gemachtigde heeft verwezen niet kunnen weerleggen. In het Aida-rapport waarnaar verwezen wordt door de gemachtigde blijkt opnieuw dat Frankrijk wat de asielprocedure betreft in 2015 en 2016 vooruitgang heeft geboekt en de asielaanvragen in het algemeen sneller worden behandeld (p. 27-29 van het AIDA-rapport). Wat de registratie van Dublin-terugkeerders betreft, blijken er inderdaad gevallen te zijn waarbij een lange wachttijd werd vastgesteld. Echter toont verzoeker niet aan dat de wachttijden van die aard zijn dat hij hierdoor in een onmenselijke of mensonterende situatie zou terecht komen gezien er voldoende opvang wordt voorzien en toont hij hiermee ook niet aan dat Frankrijk zijn asielaanvraag niet op een ernstige wijze zal onderzoeken. Ook wat de beroepen tegen een negatieve beslissing betreft, blijkt uit het AIDA-rapport dat de situatie veranderd is nu de wet werd gewijzigd en ook in de praktijk verbeteringen werden opgemerkt. Verzoeker verwijst naar het lage aantal erkenningen maar baseert zich op het rapport van de Commissaris van de mensenrechten van de Raad van Europa waarin staat dat in 2013 het beschermingspercentage 18% was, terwijl uit het Aida-rapport blijkt dat dit in 2016, 39% was in de administratieve fase en nog eens 19,8% in de beroepsfase (p. 28 van het Aida-rapport). Ook wat het indienen van een beroep tegen een negatieve beslissing over de asielaanvraag betreft, blijkt uit het recente AIDA-rapport waar de gemachtigde naar verwijst dat ook hier in 2015 hervormingen hebben plaatsgevonden en dat de beroepen sneller en efficiënter worden behandeld naar aanleiding hiervan (p. 33 van het AIDA-rapport). Verzoeker toont dan ook niet het bestaan van systematische en ernstige gebreken in de asielprocedure in Frankrijk aan. Wat het politiegeweld betreft, merkt de Raad ook hier op dat deze specifiek vastgesteld werden in Calais in 2014 en 2015 en verzoeker niet aantoont dat hij naar Calais zal worden overgebracht noch dat het om een actuele omschrijving gaat van de situatie in Calais.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij een overdracht naar Frankrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Concluderend blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat er geen elementen werden aangebracht die erop wijzen dat de conclusie, met name dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”* kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES